

viser os, at selv i en Krig er Partiernes moralske og aandelige Kraft den mægtigste Drivfjeder. Baade i den første franske Revolution og i de nordamerikanske Fristaters Krig have vi seet, hvor kraftigt Republikken formaaede at sætte disse Drivfjeder i Bevægelse; det skal vise sig, om den franske Nation under Republikens Fane nu besidder den fornødne moralske og aandelige Kraft; den materielle Kraft er tilstede, naar den kun rigtigt benyttes.

Dette vil først og fremmest aabenbare sig under Forsvaret af Paris, der paa Grund af det franske Centralisationssystem kan siges at have Landets Skjebne i sin Haand. Efter Mac Mahons Capitulation og Bazaines mislykkede Forsøg paa at slaa sig igjennem ved Metz kan vel Feltoget paa en vis Maade betragtes som endt, for saavidt som der med Undtagelse af de til Forsvaret af Paris bestemte Stridskræfter ikke findes nogen fransk Armee, der kan holde Fjenden Stangen i aaben Mark. Der organiseres vel en ny Armee under Anførsel af den tidligere Krigsminister, Greven af Palikao, i Lyon, og at denne udmærkede, men keiserligsindede Hærfører ikke har taget i Betænkning at kæmpe under Republikens Banner er et Lysglimt, der bebuder, at hele Frankrig er gennemtrængt af den Overbeviisning, at Enighed alene kan bringe Frelse og Seir. De franske Blade meddele vel, at der tillige organiseres en Armee bag Loire, men selv med den bedste Villie udfordres der Tid til at udvikle disse nye og oprøvede Kræfter saaledes, at de kunne rykke frem til Hovedstadens Undsætning. Men om det første Feltoget end er endt, er Krigen dog derfor ingenlunde ophørt, og det endelige Udfald vil væsentlig komme til at beroe paa, om Paris formaer at gjøre en saa langvarig Modstand, at de nye Hære kunne faae Tid til at organisere sig og rykke i Marken for at bringe de beleirende Armeer mellem en dobbelt Ild. De Hovedstaden omgivende Forsvarsværker, af hvilke nærværende Tidende idag meddeler to Tegninger, ville altsaa komme til at spille en væsentlig Rolle, og det vil derfor vistnok have Interesse, at erfare Noget om disse Befæstninger, der beskrives i »Revue des deux Mondes« af 1ste September.

Paris har alt uholdt flere Beleiringer, siger dette Tidsskrift, og i det syttende Aarhundrede omgav man den egentlige By med en Enceinte, der fulgte den vidt-udstrakte Linie, som endnu i vore Dage kaldes »Boulevarderne« til Erindring om deres tidligere Bestemmelse. Det var dog først Louis Philippe, som i Overensstemmelse med de første militaire Autoriteter befæstede Paris ved fremskudte Forter, der senere skulde forbindes med en hele Staden omgivende Vold. Planen, hvis Udførelse skulde koste 150 Millioner Francs, mødte stærk Modstand, men blev dog gennemført af Thiers, som paa den Tid var Førsteminister, med kraftig Understøttelse af Kongen, der ved denne Leilighed sagde: »Man vil raabe: Ned med Louis Philippe! men Raabet vil forstumme. Derimod faaer Frankrig et befæstet Paris, hvis Kanoner ikke ville forstumme.« Forterne ere opførte efter Vaubans System af den nærværende Marskalk Vaillant, og Grundtanken i dette System er den med Bastioner forsynede Front. Paris' Enceinte bestaaer af otte og halvfemsindstyve slige Bastioner, der beskrive en næsten fuldstændig Cirkel af henvend fem Miles Omkreds. Denne Enceinte beskyttes af 17 detacherede Forter. Men at beleire en befæstet Stad af et saadant Omfang er en langt vanskeligere Opgave, end at angribe en almindelig Fæstning, medens de mangfoldige Beleiringers Historie godtgjør, at en Fæstning, hvor lille den end er, dog kan gjøre langvarig Modstand, naar den ikke er regelmæssigt beleiret, og at i saa Tilfælde Modstandens Varighed tiltager i Forhold til Fæstningens Størrelse. Sebastopol, som sandsynligvis vilde have været taget i Løbet af 14 Dage, hvis man kunde have blokeret denne Fæstning, forsvarede sig i elleve Maaneder mod en Armee paa 200,000 Mand og mod et Artilleri, som mod Slutningen af Beleiringen havde over 800 Stykker Skyts i Batteri. Vi indrømme, at Fjenden paa Grund af sin numeriske Overlegenhed vil beherske Omegnen; han kan anstille heldige Forsøg paa at afskære Forbindelserne og forhindre Tilførslen, medens han selv udskriver Proviant i Omegnen, da han umuligt kan leve af de fra hans Operationsbasis hentede Levnetsmidler. Men det vil i ethvert Tilfælde være et høist vanskeligt Foretagende i Paasyn af en af 100,000 Mand Linietropper bestaaende Hær, som bestandig kan benytte den korteste Vei til at indtræffe paa det fastsatte Punkt, medens Fjenden altid vil være nødsaget til at følge Cirkelens Buer. Udbreder han sig for meget, vil han let udsætte sig for at lide et Nederlag, og naar han concentrerer sig, vil det falde ham vanskeligt at leve.

Angrebet er imidlertid nær forestaaende, og

hvis det ikke rettes mod den Halvø, der strækker sig fra Nanterres til Gennevilliers, hvilket vilde være meget uforsigtigt, maa det idetmindste samtidig rettes mod tre Forter, fordi Forterne ligge saa tæt ved hinanden, at de kunne vedligeholde en Krydsild. Det vil altsaa være nødvendigt, at have bragt tre Forter til Taushed, førend man rykker mod den indre Enceinte. Forfatteren antager, at der idetmindste udfordres 600 Stykker Beleiringskyts, og til at bringe det frem behøves der efter Jernveienes Afbrydelse 50,000 Heste. Forterne kunne ikke cernerer, da deres aabne Strube beskyttes af den fortløbende Enceintes-Ild, og Forsvarerne have den Fordel, at kunne kæmpe bag de af Grave beskyttede Volde, paa et Rum, hvor der ikke findes andre Beboere end Garnisonen, der kan blive afhøst, hver Gang den er udmattet.

»Først naar to eller tre Forter ere erobrede«, siger Xavier Raymond, »kan der være Spørgsmaal om et directe Angreb paa den fortløbende Enceinte. Naar det Tilfælde er indtruffet, vil der være Anledning til at gjentage General Trochus Ord i hans berømte Værk: »Sursum corda«. Vi vilde i saafald kun følge det heltemodige Exempel, hvormed vore modige Medborgere i Strasbourg og Pfalsbourg foregaae os. De gjøre kraftig Modstand med færre Hjælpemidler, end vi selv i dette Tilfælde kunne raade over. Medens der i deres Byer ikke findes en eneste Krog, hvorhen Bomberne ikke kunne naae, ville vi stede i Hovedstadens Midtpunkt have en stor Plads, hvor en betydelig Del af Befolkningen kan finde Dækning mod de fjendtlige Projectiler. Det vil kun være undtagelsesvis, at Granaterne kunne naae ind over den gamle Oetromur, og det ovenikjøbet kun paa et meget begrændset Rum. Forsvaret bør derfor være langvarigt, naar man er i Besiddelse af slige Hjælpemidler. Det har Hovedstadens Befolkning ogsaa besluttet; den veed, at dens Ære fordrer det. Alt heroer mere paa den Udholdenhed og det Mod, som Paris vil vise, end paa Fjendens Styrke; hans Haab støtter sig til vor Unæghed. Fædrelandets Frelse er lagt i vore Hænder; lader os vise, at det er i værdige Hænder, og lader os vise Frankrig, der betragter os med ængstelig Bekymring, at det ikke har taget fejl, da det antog, at Paris vilde gjøre sin Skyldighed.«

Det fortjener sluttelig at bemærkes, at ifølge et Telegram fra Paris af 8de September er Nordamerika den første Stat, der har anerkjendt den nærværende franske Regering. Fristaternes Gesandt i Paris har overbragt Lykønskninger fra Unionens Regering og Folk, som med Glæde have erfaret, at Republikken er bleven proclameret i Frankrig.

J. C. M.

Bedstemoders Sax.

(En sjællandsk Historie.)

Bedstemoders Sax havde Guldøine, sagde Børnene; men det var ikke Andet end Messing. De mente, det maatte være Guld, fordi den skinnede saa blankt, og fordi Bedstemoder altid havde saa travlt med at pudse den og var saa nænsom over den. Ingen fik Lov at røre ved den. Den laa i hendes Sykurv, der var flettet af Straa og havde en Synde af rødt Bomuldstøj i Bunden, men som ikke havde været brugt i mange Aar; Bedstemoder kunde ikke see at sye, dertil var hun for gammel. Tidt klagede hun over, at hun ogsaa var for gammel til at leve og frygtede for, at »Vorherre havde glemt hende«. Der var heller ikke Meget, som bandt hende til Livet: hun sad tilhuse hos sin Datter, der var Enke og havde fire Rollinger at sørge for, en fattig Stue og et tomt Kjøkken og Shid fra Morgen til Aften. Naar Tiderne vare strenge, maatte Børnene lidt slaaes med Hundene om Føden.

Hvor gammel Bedstemoder var, vidste hun ikke saa rigtig. I hendes Skoletid var det kun sløit med Lærdommen; Talrækken gik ikke længere end til Tyve; at det var en Snes, vidste hun, og saamange Æg kostede i hendes Tid sex Skilling — nu var det jo forskrækkeligt, saa dyrt Alting var! Naar den ene Snes var færdig, begyndte man paa den anden, og naar man havde talt fem Snes, sagde man Hundrede; deri bestod Bedstemoders hele Regnekunst. Hun kunde vel være mellem de fire Snes og de Hundrede, og Saxen var vel sagtens en Snes yngre — saa bestemt kunde hun ikke sige det; derimod huskede hun grant den Dag, hun fik den. Den stod for hende som den Dag idag, ja næsten klarere. Det var ved Høstmarkedet. Dengang tjente hun i Jeppe Nielsens Gaard i Vedtofte; dengang var hun ikke saadan en Stakkel, som hun nu var, men en rigtig fremflugtig Pige, der kunde arbejde omkap med hvem det skulde være, baade i Kjøkkenet og paa Marken. Det var anden Dags Marked, og hele Gaardens Ungdom skulde derhen, lige fra Sønnen i

Huset til Vogterdrengen; han fik fire Skilling af Husbonden og Lov til at hænge paa Bagsmækken — de andre Folk drillede ham med, at »han skulde være Tjærekande«. I Kjøbstaden bestilte de ikke Andet end drive op og ned mellem Teltraderne paa Torvet og sec paa alle de Ting, Kræmmerne havde udstillet, spise Honningkager hos Brødkonen og stegte Aal hos Vertshusholderen — anden Forlystelse var der ikke dengang; men det var alligevel en meget bedre Tid end nuomstunder, forsikrede Bedstemoder. Ingen Bod paa Torvet kunde maale sig med »Italienerens«. Der var alle mulige fine Sager, den glindsede af Guld og Sølv og Billeder og Smaaspeile og anden Stads, næsten som et Feopalads i Eventyret. De standsede for at see paa den.

»Hvad skal Du have til Markedsgave, Kirsten?« spurgte Sønnen i Gaarden; han hed Niels.

Det vidste hun ikke.

Hun havde givet ham Markedsgave, en Staaltraads Pibekradser med grøn Snor. Han havde stukket den indenfor Baandet paa den nye Hat, han havde kjøbt, men han nænnede ikke at tage Papiret af, som var svøbt om Hatten, for at han kunde bringe den hjem saa pæn som muligt. Derfor gik han med Hat, Papir og Pibekradser, hele Stadsen paa Hovedet.

»Hvad skal det saa være?«

»Det er ikke værdt at købe her, Niels,« mente hun. »Den Bod er altfor fin.«

Italieneren — han var egentlig Jøde; men da han handlede med lutter fine Sager, blev han kaldt Italiener; kun de, der handlede med Baand og andre Alevarer, kaldtes ligefrem Jøder — Italieneren havde lagt Mærke til Parret, som standsede foran hans Bod; han vinkede, raabte, lovpriste sine Varer. Der var ikke Mage til dem paa Markedet! Strikkepinde, Knappenaale, store og smaa, Stoppenaale, Synaale, som man kunde træde iblinde og som holdt, hvormeget de end brugtes, lige til man brækkede dem istykker; Speile, Hovedvand, Sæbe, Barbeerknive, der vare saa skarpe, at de tog Skjægget af næsten uden man rørte ved det! — Han rykkede et Haar af sit krøllede Hoved og skar det over med et Snit for at bevise Sandheden. Her var alt Muligt, de skulde blot komme og see; at see paa Varerne kostede ingen Penge! Imidlertid sprang han frem og tilbage i Teltet paa et vippende Brædt, der skulde beskytte hans Listetøfler mod Vandpytterne, som Natte-regnen havde efterladt mellem de ujævne Brosten. Det plaskede, hansnakkede. Efterhaanden som han lovpriste sine Varer, rev han dem ned fra deres Sted; to af sine tykke Fingre stak han ind i Øinene paa en Sax og lod den klippe i Luften. Det var en magesløs Sax, forsikrede han, Blade af det fineste Staal og Resten af Messing. Det var noget ganske Nyt! Naar man pudsede den med Kridt, saac det ud som var det ægte Guld!

»Hvad koster den?« spurgte Niels.

Hun rykkede ham i Trøieærmet og mente den var altfor fin; men det nyttede ikke hun rykkede, Niels vilde have den. Han pruttede og tingede, Kjøbmanden svær og bandede, men endelig maatte han broe.

»Kan jeg faae Navn paa?« spurgte Niels.

»Det koster fire Skilling.«

De Tre kunde vel gjøre det, mente Kunden. Kjøbmanden tog Stempel og Hammer, lagde Saxen paa Disken og slog Prik ved Prik, indtil der i Messinget tydeligt stod at læse N. J. S., hvilket skulde betyde saa meget som Niels Jeppesen.

»Hvad hedder Du, min lille Pige?« spurgte Kjøbmanden.

Hun hed Kirsten Hans' Datter.

Nedenunder N. J. S. kom derfor til at staa K. H. D.

»Saa sætte vi et Hjerte udenom,« vedblev den utrættelige Kjøbmand og lod Hammeren arbejde. »Det koster ingen Penge, det gaaer med i Kjøbet.«

Pigen blev rød til Øinene, Niels skuttede sig leende og sagde:

»Det er ellers ingen Fæstøngs-gave, det er blot en Markedsgave. Hun er ikke min Kjæreste.«

»Hvad man ikke er, kan man blive,« vedblev Kjøbmanden.

Hjertet stod der; Saxen blev indsvøbt i et Stykke af et gammelt Brev, for at Glandsen ikke skulde gaae af den. — Det var en rigtig fri Italiener.

Om Aftenen ved Hjemkjørselen gik det ud ad Landeveien, alt hvad Hestene kunde trække. Karlen Ole var Kudsk. Han vilde ikke lade sig kjøre forbi af de andre Markedsgjester og brugte Pidsken snart paa sine egne Bæster for at faae dem til at løbe, og snart paa de Andres, som vilde udenom, for at faae dem til at standse. Imidlertid sang Selskabet paa Vognen af fuld Hals, om det saa var Vogterdrengen, den Knudebug, der havde ondt ved i Farten at holde sig fast paa Bagsmækken. Efterhaanden dreiede Vognene af fra Landeveien, den Ene ad